

Dawn Avalon

De Ronde Kamer

Tweede deel: In de Schaduw van de Ronde Kamer

Eerste druk in deze vorm.

Alle rechten voorbehouden aan Dawn Avalon.

© 2019 door Dawn Avalon

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Omdat er zoveel scènes achterwege waren gelaten bij de eerste uitgave van De Ronde Kamer, is besloten tot heruitgave van het boek waarin dit keer alle scènes van het manuscript zijn opgenomen.

In de Schaduw van de Ronde Kamer

Licht in de duisternis.

Hekken die automatisch openden, gevolgd door een enorm landhuis dat vrij abrupt tussen de heuvels opdook. Achter haar klonk het donderend geluid van het zich weer sluitende hekwerk. Opgesloten. Een samentrekken van haar maagspieren. Slikken tegen de onverwachte spanning in haar keel. Het voelde als nog geen vijf minuten geleden - gisteren had ze ja gezegd - dat ze zelf had toegestemd hier heen te gaan. Slechts voor enkele dagen, hooguit enkele weken was er gezegd, tot zij ... Ja, wat eigenlijk. Zichzelf weer gevonden had? Vanmorgen om elf uur waren ze vertrokken. Nu, na een rit van ruim drie uur, waren ze er. Heimelijke blikken links en rechts verraadden spanning in het gelaat van haar familie. Iedereen was meegekomen. Haar vader bestuurde momenteel de donkerblauwe SUV, de familiewagen waarin ze reden. Af en toe voelde ze de blik van haar vader op zich via de achteruitkijkspiegel. Ze wilde wel opkijken om oogcontact te maken, maar wist dat ze niet in staat was haar mondhoeken op te trekken in een troostende glimlach. De dokter zelf was de vorige dag reeds teruggekeerd naar zijn sanatorium en zou hen opwachten, zo had hij beloofd. Voorzichtig iets dieper ademhalen, onhoorbaar zodat niemand merkte dat ze ... Nee. Niet meer denken. Kijken. Wat zag ze? In de strak aangelegde tuinen wandelden enkele patiënten-sommigen onder begeleiding van verzorgers.

Via een enorme poort, over het knisperende grind naar binnen, waar meer mensen en meer verzorgers waren. Ze keken even op of leken hen te negeren. In de verte stond een vrouw alleen, ze leek star in de wagen te staren. Shelley keek wat langer naar haar. *Ken ik haar?* Een onverwachte beweging die haar zus

maakte, leidde haar een ogenblik af. Op het moment dat ze weer naar de plek keek waar de vrouw had gestaan, was deze leeg. *Raar*. De wagen werd voor een tweede poort geparkeerd. Een toenemen van haar hartslag. Daar stond hij al. *God, help me*. "Kom je, Shelley?" stelde haar moeder onnodig de vraag, daar ze al uitstapte.

"Ja," *ik kom al*, slikte ze de snauw net op tijd in.

"Meneer Feelding," begroette Bricker als eerste haar vader.

"Dokter Bricker." De handen werden kort geschud.

"Mrs Feelding," ook haar hand schudde hij.

"Dokter," antwoordde ze.

"Het landgoed is groter dan ik had verwacht," merkte Clay op.

Bricker keek de grote, krachtige jonge man aan en knikte

vervolgens. "We mogen ons inderdaad gelukkig prijzen ...

Shelley, welkom," richtte hij zich vervolgens tot haar.

"Dank je," klonk een zacht stemmetje. Verdorie, kon haar stem niet wat meer geluid produceren? Niet iedereen hoefde te weten hoe timide ze zich voelde.

"Kom, volg me naar binnen. Dan zal ik je eerst je nieuwe kamer laten zien," stelde de man vriendelijk voor.

Haast gedwee volgden ze hem via de voordeur, een van donker eikenhout met rood en groen glas, het landhuis in. Dat van binnen vreemd genoeg naar geel-roze spekjes rook.

Ondertussen vertelde de dokter: hier zijn de gesprekskamers voor de visite. Daar de televisieruimte, daar de eetzaal. Verderop de sporthal. De twee meter brede trap naar boven kon niet anders dan kille herinneringen brengen. *De trap op, op weg naar het kantoor van Marani. Nee, toch niet. Daar waren niet zo veel deuren op de gang ... En die deuren waren dicht; hier staat een open. We slaan rechtsaf. Kamer vier aan mijn linkerhand, rechts is kamer dertien, kamer veertien, kamer tien. Hè?*

"Dit wordt jouw kamer, Shelley," hoorde ze de dokter vertellen.

Een blik naar binnen. Haar familie was al in de kamer. De vrolijke

kamer. Het klonk zo kinderachtig ... *Ik hoef geen speciale kamer. Dáár had ik speciale kamers ... Eerst een waar alles gifgroen was. En toen een ronde waar alles goud en wit was ... Absurde kamers ... Maar de beschilderingen zijn wel mooi. Een eerste klas hotel,* herinnerde ze zich opeens, *zonder ...* Abrupt draaide ze zich naar de deur om. Nee, geen slot, geen grendel, niets wat haar kon verhinderen naar buiten te gaan. *Het bed!* Ontdekte ze plots. De adem stokte spontaan in haar keel. 's Nachts werd ze weer gekweld! *Net als, net als, net als. Nee! Niet doen,* gilte ze in gedachten tegen zichzelf. Vreemde kamer, vreemde mensen, zodra haar ouders weg waren, weer opgesloten. Gevangen in dwangbuizen! Plotseling voelde ze de deurkruk in haar rug; ze was zonder het te beseffen naar achteren geweken.

"Shelley?" Meteen keek ze op. Hartkloppingen in haar keel. Ze zag de dokter kijken en wist dat hij de vrees van haar ogen aflas. Als ze niet volkomen afhankelijk wilde worden, moest ze als de donder haar masker zien te vinden.

"Iedereen is wel eens onzeker en niet op zijn gemak in een vreemde omgeving. Vooral als je er enige tijd moet blijven ... Zonder ouders, broers en zus ... Alleen-" Hij ving de blik van haar vader op. "Alleen zul je hier geen angst kennen ... Ik weet dat je er al naar gekeken hebt; de deur kan niet op slot. En tóch ben je bang ... Weet je zelf waardoor jij je prettiger zou voelen?" Haar gezicht verraadde nu niets meer. Ze keek hem aan, merkte dat het gesprek van de anderen verstomde. Ze wachtten op haar antwoord. *Ik heb geen antwoord ... Het is een ander bed, een andere kamer. Maar niet thuis, niet bij Michael. Oh, Michael, alleen bij jou voel ik me veilig ... Waarom liet je mij toch in de steek? Ik zal niet zeggen dat ik jou nodig heb. Het antwoord daarop kan ik nu al wel raden. Hij bestudeert me weer! Kan hij mijn gedachten soms lezen? Kan hij soms dwars door me heen kijken? Ik wil niet dat hij zo op me let. Hoe ik praat, wat ik zeg. Mijn lichaamshouding ... Hij wil achter mijn geheimen komen ...*

Oh God, dit is verkeerd ... Ik had nooit mogen instemmen! Ze dwong zichzelf te blijven staan. Vluchten kon immers niet meer, toch? Dr. Bricker wist dat ze niet meer zou antwoorden. Om zijn nieuwe patiënte gerust te stellen, legde hij een hand op haar schouder. Niet aanraken! Ze bewoog niet.

"Kom, ik zal je wat laten zien," en hij leidde haar met een lichte duw naar het raam, vanwaar ze over een schitterend park uitkeken. Zonder argwaan te wekken, maakte ze zich van hem los. Eindelijk ... Ik wil dat geen man me meer aanraakt ... Alleen papa, want hem kan ik vertrouwen. En Clay en Jeff en ... ja, Michael ook, want ik wil hem niet weggagen ... Oh God ... Nu moet ik aan een man vertellen wat een andere man me heeft aangedaan! Ik wil hier niet meer blijven.

"Gaat het werkelijk daar om Shelley?" hoorde enkel de jonge vrouw de heldere woorden. "Is het je angst te vertellen wat je denkt dat Roberto je heeft aangedaan? Of is het iets anders?" Ik weet niet wat jullie bedoelen, loog ze.

"Prachtig, nietwaar?" zei de dokter. Ze knikte. Zag de tevredenheid van haar familie. Zij vonden het mooi. Een ideale plek om tot rust te komen.

"Het landschap hoort bij dit landhuis ... Elk moment van de dag waarop je denkt: ik wil naar buiten - Ik wil nu naar buiten! Ik wil hier weg! - dan hoef je slechts een deur te openen en je bent in de vrije natuur ... De meeste van mijn patiënten voelen zich na een tijdje gewoon één met de natuur worden. Ikzelf trouwens ook," voegde hij er lachend aan toe. Ze glimlachten om zijn laatste opmerking, maar zij kon niet.

In de tussentijd hing Catheryne Shelley's kleding in de kasten. Ze wist van zichzelf dat ze bezig moest blijven. Haar zenuwen gierden te hard om rustig om haar heen te kunnen kijken, zoals de anderen deden. En ze mocht in geen geval haar eigen angst laten zien, geen spoortje. Want ze faalde opnieuw. Het enige wat ze kon doen was Shelley's koffers uitpakken. De

'wat als' of 'als ik nou' of 'had ik misschien' lieten haar niet los. En nu was haar Shelley opnieuw uit haar leven, niet thuis, niet vrij ... Althans niet werkelijk.

"Dit is inderdaad een mooie kamer die u hier heeft. Zijn alle kamers zoals deze?" vroeg Jeff onderwijl hij met zijn hoofd een beweging maakte en de dokter vervolgens aankeek.

"Nee, dit is de enige kamer die zo gedecoreerd is. Als iemand lange tijd opgesloten heeft gezeten, heeft hij of zij vaak de neiging om zodra ze in een dichte ruimte komen, onmiddellijk weer naar buiten te gaan. Als de kamer bijvoorbeeld grauw en zwart was geverfd, had ik Shelley hoogstwaarschijnlijk niet eens naar binnen gekregen ..." Hij knipoogde vriendelijk naar haar. " ... De andere kamers," ging hij verder, "hebben daarom ook alleen maar vrolijke en warme kleuren. Deze kamer heeft natuurlijk zijn voor- en nadelen, maar dat heeft bijna alles." Even keek Jeff de dokter onbegrijpend aan, waarop deze antwoordde:

"Patiënten die de remedie van een vrolijke kamer niet nodig hebben, zijn wel eens geneigd de kamer te claimen. Gelukkig komt zoiets niet vaak voor ... Waarom volgen jullie mij niet naar het park, waar Shelley en ik vele wandelingen zullen maken. Ik denk dat zij daar het grootste gedeelte van de tijd zal doorbrengen. Al mijn patiënten zijn, zoals ik voorheen al zei, graag in de buitenlucht." Dat het gezin Feilding geïnteresseerd was hoe Shelley haar verblijf hier zou door brengen, kon de dokter wel aan het goedkeurende gemurmel horen.

Haar hand gleed over de leuning, terwijl ze haar familie naar beneden volgde. Als ze zich zou concentreren, zou ze de geheimen van dit huis leren kennen. Ze bleef staan, terwijl de rest verder naar beneden liep. Even leek het alsof ze hen nakeek maar staarde in werkelijkheid voorbij het niets. Vage beelden doemden op. Doktoren, patiënten, verpleegsters. Dit huis had niet een zo'n oude geschiedenis als het Klaverhuis. Vermoedelijk was het nog geen honderd jaar oud. Het onverwachte geluid van

een stem deed haar even schokken. Bewust dat de beweging haar had verraden, dwong ze haar lippen terstond een glimlach te vormen.

“We stonden beneden op je te wachten, maar je leek me niet te horen. Ook heb je me niet naar boven zien komen. Je gedachten waren wel héél ver weg.”

De manier waarop hij sprak, vertelde haar dat dr. Bricker wilde weten wáár haar gedachten waren. Even keek ze naar haar hand, zag de eiken leuning en keek op naar de man met het sluike blonde haar.

“Ja, ik was in gedachten ... Zijn mijn ouders al buiten? Ik zie hen niet meer.” Zou ze naar beneden rennen? Nee, dat kon ze niet maken. Waar waren ze toch? Konden ze niet even wachten? Ze waren toch niet al vertrokken?

“Je ouders wachten achter het huis op ons. Vertel me eens,” zei hij, terwijl ze naar beneden liepen. “Deze trap, of leuning, doet hij je ergens aan herinneren?” Een rechtstreekse vraag. Wat moet ze doen: rechtstreeks ontkennen of liegen? De waarheid was ook een mogelijkheid?

“Thuis hebben we ook een brede trap met een brede leuning ... daar glij-” Abrupt zweeg ze, leek een ogenblik te aarzelen voordat ze afstandelijk zei: “Daar gleeed ik altijd over naar beneden. Ik vroeg me af of ik dat hier ook kon doen.” Shelley keek de dokter aan. Ze had niet gelogen, maar ook niet de waarheid verteld. Toen ze verder naar beneden liepen, bleef het voor haar onaangenaam stil. Tot haar opluchting stonden haar ouders inderdaad achter het huis te wachten. Ze hadden dus de weg naar de achterdeur gevonden. Haastig, maar dan zo onopvallend mogelijk, voegde ze zich bij hen. De frisse, zoetig geurende buitenlucht deed werkelijk goed en ze ademde diep in. Met een nieuwsgierigheid die ze probeerde te verbergen, gluurde ze langs haar familieleden naar enkele patiënten die zich buiten bevonden. Hun aantal had zich vermeerderd, zo ook dat

van de verzorgers. Het sanatorium was net als de villa van de Marani's; enorm. Toch vond ze dit landhuis op de een of andere manier behaaglijk. De muren waren lichtgeel en voor het grootste gedeelte begroeid met enorme rozenstruiken.

Misschien zal ik me hier toch niet zo opgesloten voel- Een hek! Alsof het letterlijk op haar afvloog, drong het beeld haar netvlies binnen. Ze liep er op af, op de een of andere manier aangetrokken, tot opeens een hand op haar schouder haar tegenhield.

"Dat is een gedeelte van het huis waar jij niet komen mag, Shelley. Het is beter dat je niet in aanraking komt met deze patiënten."

"Waarom niet? Ik dacht dat ik overal mocht komen, of hoorde dat enkel bij het verkooppraatje," beet ze toe. De anderen hoorden het. Hun blikken gingen beurtelings van de dokter naar Shelley. Dr. Bricker schudde zijn hoofd en sprak berustend: "De patiënten die in dat gedeelte van het landhuis wonen, zijn ... Hoe zal ik het zeggen ... geestelijk zeer achter. Ze zijn zo geboren, of door omstandigheden zo geworden. Ze lijken alles te bevatten, zijn vaak verrassend wijs, maar hebben geen echte controle over zichzelf. Het komt gelukkig maar zelden voor, maar de kans is aanwezig dat ze onverwachts gewelddadig worden. Als dat gebeurt, wil ik niet dat jij of een andere patiënt in de buurt is. Je zou gewond kunnen raken, terwijl de verzorgers proberen de patiënt te kalmeren. En ja, dan maken we gebruik van een dwangbuis om te voorkomen dat de patiënt zichzelf of ons verwondt. Er is een kamer, waarvan de muren een meter dikke verende bekleding hebben. Die verhinderen verwondingen als ze tegen de muren op willen rennen. Begrijp je nu waarom je daar niet komen mag?" Een schor geluid, terwijl ze knikte. Opnieuw keek ze erheen. Een raar idee dat er patiënten zaten die net als Roberto waren. Nee, beslist niet zoals hij. Roberto was een geobsedeerde sadist.

“Ja, ik begrijp het,” zei ze. Verder het pad op. Andere mensen passeerden hen, een aantal begroetten de dokter. Ze leken zich af te vragen wie van het gezelschap de 'nieuwe' werd. George Feelding observeerde heimelijk elke patiënt die ze tegenkwamen en voelde zich met de minuut meer verontrust. Shelley kwam straks iedere dag in aanraking met deze mensen. Sommigen waren zelfs onder begeleiding, zag hij. Had hij er echt wel goed aan gedaan om toe te stemmen dat zijn dochter hier enige tijd verbleef? Wat als de patiënten onder begeleiding even gevaarlijk waren als degenen achter dat hek? Net op het moment dat hij er een opmerking over richting Shelley wilde maken, holde deze met zijn andere dochter de heuvel af naar de enorme vijver. De vader wilde hen volgen, maar werd bij zijn arm tegengehouden. Toen hij zich omdraaide, zag hij de dokter het hoofd schudden. “Laat ze maar even mr Feelding ... Ik zie aan uw gezicht dat iets uw zorgen baart” De man knikte. Even keek hij om zich heen, behalve zijn gezin kon niemand anders het horen.

“Ja, ik maak me zorgen. En wel over uw andere patiënten. Is het wel verstandig dat mijn dochter met hen in aanraking komt?” Een zorgelijk wantrouwen in zijn stem.

“De patiënten die u hier ziet lopen zijn mensen zoals u en ik,” antwoordde de dokter licht verdedigend. “Zoals de moeder van uw vrouw. Ze hebben bepaalde angsten, dat is alles.”

“En diegenen die onder begeleiding zijn?”

Opeens verscheen er een begrijpende glimlach op de dokter zijn gezicht. “Die mensen durven of niet alleen buiten te zijn of zijn lichamelijk zo ziek dat er altijd iemand in de buurt moet blijven. Sommigen van mijn patiënten hebben ook lichamelijk verzorging nodig.” Hij stopte even om langs een rotsblok te stappen. “In een gewoon verzorgingstehuis,” vertelde de dokter rustig verder, “ ... kunnen ze niet wonen, omdat niemand hen daar begeleidt met hun angsten. Hun fobieën ... In totaal heb ik twee slaapkamers voor fysieke en mentale patiënten. Denkt u

ook niet dat het wreed is Shelley te vragen enkel haar eigen gezelschap te zoeken? Of om met niemand anders dan met mij te praten?"

"Nee ... dat lijkt me inderdaad verkeerd."

"Hoeveel patiënten wonen hier?" wilde Jeff weten. Hij had ondertussen meer geteld dan hij verwachtte dat er plaats voor was.

"We hebben momenteel zestien gasten, patiënten zoals jouw zusje. Ze hebben allemaal een eigen kamer op de eerste verdieping. Daarnaast hebben we twee vaste cliënten die naast geestelijke zorg ook lichamelijke zorg nodig hebben. Zij wonen beneden. Eveneens beneden, in een afgesloten ruimte, wonen een zestal patiënten die een zeer intensieve geestelijke zorg nodig hebben."

"Achter dat hek waar Shelley niet mag komen," merkte Clay op. "Inderdaad."

"Ik tel meer dan achttien mensen," zei Jeff. "Als ik zo om me heen kijk."

"Ik run deze instelling niet alleen. Mijn collega's, dokter Jeansrine, dokter Marian en dokter Smith, ondersteunen mij in mijn inspanningen de gehuisveste patiënten te helpen, maar hebben daarnaast een eigen praktijk in dit landhuis. Hun cliënten beschikken over een speciale pas waarmee ze het landgoed op kunnen komen. "

"Deze mensen kunnen ook het landhuis betreden?" wilde Catheryne weten. De gedachte dat willekeurige personen haar dochter konden benaderen, maakte haar zenuwachtig.

"Nee. Ze worden binnengelaten door een medewerker van de bewaking en naar de wachtkamer begeleid. Deze bevindt zich gelijk rechts na binnenkomst. U herinnert zich dit misschien? Enkele meters de gang door? Direct links zijn de toiletten." De mooie blonde vrouw knikte. "Ik herinner het mij. U zegt bewaking?"

"Ja. Helaas is dit noodzakelijk."

"Vanwege de patiënten?" klonk Jeff verbouwereerd.

"Wel, dat maar heel zelden. Nee, eerlijk gezegd om inderdaad onze patiënten te beschermen tegen de pers of opdringerige individuen ... Hier komen ook mensen die in de publieke belangstelling staan. Zij hebben evenzeer recht op privacy als ieder ander ... We hebben op die grond ook een non-communicatiebeleid."

"Wat betekent dat?" vroeg Jeff.

"Dat ik Shelley zal vragen haar smartphone bij u, mrs Feilding," de dokter keek de vrouw aan, "in te leveren. Dit landhuis is mobiel en internet vrij."

"Ook geen internet? We hadden gehoopt via skype of chatten contact te kunnen houden met Shelley," klonk de jongste zoon teleurgesteld.

"Voorlopig wil ik het contact beperken," liet hij zijn stem bewust streng klinken, wat de verwachte verschrokken gelaten opleverde. "Shelley moet eerst tot zichzelf komen. Zolang ze in jullie gezelschap is, zal ze dat masker blijven dragen. Of in elk geval de wens hebben een op te zetten."

Het rook naar kroos en veren zonder andere, industriële luchtjes. De vogels waren gezond en vrij. Hoe kon ze anders dan de dieren met afgunst bekijken, als ze zelfs niet durfde te hopen dat ze zich ooit weer zo vrij zou voelen. In een voor haar aangename stilte, genoot Felicia van de prachtige aanblik. Sneeuwwitte zwanen die verrassend dichtbij zwommen, bontgekleurde ganzen en kleine eenden. Af en toe keek ze Shelley aan; een vraag brandde op haar lippen, maar hoe moest ze beginnen? De jongere van hen voelde de toenemende onrust van de ander aan. Moest ze haar zus helpen die vragen te stellen die ze wilde? Of zou ze doen alsof ze niets doorhad? De twintigjarige bemerkte echter eveneens een toename van zorgen bij haar zus. *Ze heeft verdriet. Ik voel het. Ik zou niet*

paranormaal moeten zijn; dan kon ik dit ten minste oprecht met onwetendheid negeren.

“Nou, vraag het maar,” moedigde Shelley haar aan en glimlachte daarbij uitdagend naar haar zus. Het bleef nog een tijdje stil, Felicia aarzelde. “Wat is er toch, Felicia? Het lijkt wel alsof er een kikker op je hart springt. Je kijkt zo zorgelijk.” Alsof ze verbaasd was over Shelley's conclusie keek ze glimlachend op. Al glimlachten haar ogen niet mee, zo ontging de jonge vrouw niet. “Je hoeft niet langer aan te dringen hoor, ik vraag het al. Het is alleen geen eenvoudige vraag en je moet eerst nadenken voor je me antwoord geeft.”

Shelley knikte, verwenste zichzelf nu onverwachts voor het aansporen van voorheen. *Waarom voel ik mezelf nu ineens zo gespannen? Ik wilde toch zelf dat ze me haar vraag stelde. Ontspan toch!*

“Ondanks dat alles hier heel mooi is, kan ik me voorstellen dat je nog onzeker over je verblijf hier bent. Niemand weet nog hoelang dat zal duren ... Ben je bang, Shelley?” Ze keken elkaar aan. Eén van beide gezichten verraadde niets. De vraag herhaalde zich in Shelley's gedachten. *Bang?* De twintigjarige wendde haar blik af, staarde blind naar de watervogels. Hoe zwaar en pijnlijk haar hart achter haar ribben klopte. Kwam dit door de vraag, of werd ze zich er nu pas van bewust? Hoewel niet echt doelbewust, reikte haar hand uit naar die van haar zus en nam deze vast. Met haar gelaatstrekken ineens wat grauwer, de kaaklijn gespannen, vochtige ogen en de tere huid eronder donkerder, keek ze Felicia aan. “Ja, ik ben bang,” sprak ze de overbodige woorden uit, daar haar gezicht haar emotie al verraadde. “Maar het is niets, Felicia. Het is te verwaarlozen. Ik heb geleerd mijn ware emoties verborgen te houden. Dat zal me hier ook wel lukken.” Het duurde slechts enkele tellen of het leek alsof letterlijk de schaduw van Shelley's gezicht werd getrokken. Felicia hield spontaan haar adem in, zich beseffende dat ze

slechts enkele tellen deelgenoot was geweest van haar zusjes ware gevoelens.

"Nee, Shelley. Je moet ze juist naar de oppervlakte laten komen. Daarom ben je hier. Oh, zusje toch," en ze nam Shelley stevig in haar armen. "Waarom hield je ze ook voor ons verborgen?"

Terugtrekken; ze kwamen op gevaarlijk terrein. *Waarom vertel ik jou dit? Het is mede door jouw woorden dat Mario me heeft ontvoerd. Jij verraadde mijn geheim. Ik heb jou daar nog niet mee geconfronteerd. Maar wat kun je zeggen? Sorry?* "Laat maar, ik heb al te veel verteld. Ik wilde je niet eens vertellen wat ik gezegd heb. Ik kan het niet riskeren, Felicia. Vraag me er alsjeblieft niet naar ... Ben jij ook niet bang geweest? Mama moet wel vijf kilo zijn afgevallen, door al haar zorgen." Het was een afleidingsmanoeuvre en Felicia wist het. "Natuurlijk was ik bang ... Maar meer verdrietig dan echt bang, geloof ik. Wil je dat ik je weer over toen vertel? Over de periode dat je weg was?" Haar zusje knikte en ze vervolgde. "Ik, en de hele familie leefde in een soort waas. We probeerden zo goed mogelijk verder te leven ... maar dat ging gewoon niet. Elke dag weer lieten we boodschappen achter bij mensen van wie we hoopten dat zij ze door zouden brieven aan jouw ontvoerders. We wisten dat je was ontvoerd, maar niet door wie. Ook de politie kon ons hierop geen antwoord geven. Een tijdlang zijn we zelfs op zoek gegaan naar -" Ze aarzelde om verder te vertellen.

"Naar wat?" wilde Shelley weten. Felicia trok kortstondig haar lippen in een treurig glimlachje. "Misschien dat je ergens achter was gelaten? Gewond misschien? Of ..."

"Dood?"

Een knikje en een bevestigend geluidje. "Mam zei dat je nog leefde ... Maar wat konden wij anders denken?" Felicia keek op naar het ineens bedroefde gezicht van haar zusje. Twee handen grepen elkaar beet, een zacht kneepje. Shelley wilde wat zeggen, maar uit haar keel kwam slechts een schor piepje.

"We zijn -" wilde Felicia verder vertellen, maar schudde het hoofd. Meer vertellen kon ze beter niet. Ze keek haar zusje aan. Bleek en vlekkelig in haar gezicht, zoals altijd wanneer ze op het punt stond in tranen uit te barsten. Zo verborgen houden kon ze haar ware emoties dus niet, concludeerde Felicia met deels pijn en opluchting. Het was teleurstelling die de druk van de tranen veroorzaakte. Haar vader, haar broers, haar zus, allen dachten ze dat ze dood was terwijl ze langzaam stierf in die vreselijke hel. Hoelang hadden ze dan naar haar gezocht? Ze was vierhonderd dagen weg geweest. Meer dan een jaar. Opeens begreep ze dat haar familie niet anders kon dan denken dat ze niet meer leefde. Wie had ooit gedacht van wel. "Genoeg over het verleden," zei Felicia opeens. "Vandaag zijn we hier. En jij gaat je helemaal weer beter voelen ... Vervelen zul jij je ook niet, want je moet al onze e-mail beantwoorden. En we kunnen chatten."

"Dat zou ik heel erg leuk vinden, Felicia."

Hun namen klonken vanuit de verte. *Vader*. Haastig kropen ze overeind en holden terug naar de anderen. Terwijl ze renden, keek Shelley naar haar zus en vroeg zich af hoeveel ze zou doorvertellen. Waarschijnlijk alles. Had ze haar mond ook maar gehouden!

Het groepje had zich omgedraaid en liep richting het landhuis. Onderwijl ze zich bij hen voegden, wist Shelley dat zij straks moest achterblijven. Zij gingen, maar zij moest blijven. Elke stap richting de poort waar hun wagen stond, deed haar keel verder dichtknijpen. Haar moeder keek ook al niet te vrolijk, zag ze en voelde zich ergens getroost. De deur van de toegangspoort ging achter hen dicht. Opeens bleven ze staan. Wat nu? Vroeg ze zich onwillekeurig af. George Feelding draaide zich om naar zijn jongste dochter en legde zijn handen op haar armen. De man zuchtte diep, voordat hij begon te spreken. "Tja, het is zover, Shelley ... Wij moeten nu naar huis, maar we zien je spoedig." Een kus op haar wang, toen nam hij een stap achteruit.

"Oh lieverd," fluisterde haar moeder. "Ik wilde dat ik hier bij je kon blijven." Een tweede kus, waarna ook zij zich terugtrok. Broers en zus volgden met gemeende knuffels en zoenen. "Mrs Feelding?" noemde dr. Bricker ineens haar moeders naam. De vrouw knikte. "Ja," zei ze alsof ze ergens aan herinnerd werd. "Shelley," richtte de psychiater zich tot haar. "Ik wil graag dat jij je smartphone aan je moeder geeft."

"Mijn telefoon? Waarom?"

"Er geldt een non-communicatiebeleid in mijn sanatorium ... We richten ons hier puur op het elementaire zonder prikkelingen van buitenaf."

"Maar hoe kan ik dan contact houden met mijn familie?" *Met Michael?* Al had ze van hem nog nauwelijks een berichtje ontvangen.

"Op de ouderwetse manier. Brieven en bezoek ... Het is beter. Geef je mobieltje aan je moeder."

Wat een belachelijk beleid, dacht ze. Toch nam ze haar mobieltje uit haar broekzak en overhandigde deze aan haar moeder.

"Zet 'm maar uit," zei ze erbij. Een knik waarop Mrs Feelding de smartphone uitzette.

"We moeten gaan," klonk Clay zijn stem ineens als een botte zaag in een open wond. Pijnprikkels in haar huid, haar lichaam verstijfd.

"Ja," klonk haar vader gesmoord. "We gaan." Nogmaals nam hij zijn dochter in zijn armen. "Ik houd van je, lieverd ... Doe alsjeblieft je best." Niet meer dan een bevestigend piepje kwam over haar lippen. Ze draaiden zich van haar weg. Eén meter, twee meter, drie meter. *Wat doen ze? Wat doe ik? Wat doe ik hier?* Dit was te veel! Haar familie kon haar toch niet zomaar achterlaten? Ze wilde en kon nog niet alleen zijn. Dit was verkeerd. Ze had zich vergist. Rennen, snel, hen achterna.

De arm van haar vader grijpen. "Papa, alsjeblieft." George Feelding vocht tegen zijn eigen pijn toen hij zich omdraaide en

zijn dochter in zijn armen nam. Hoofdschuddend keek hij haar aan. Hemel, die angst! Wat een verschrikkelijke angst in haar ogen. Nee, nee, hij kon niet langer. Zijn dochter kon niet hier blijven. Maar het moest! Hij wist dat het moest. O, verdorie! Waarom voelde het toch dat hij haar opnieuw in de steek liet? Waarom was het leven toch zo wreed!

"Shelley, meisje, dit is echt het beste voor je," zei hij meer tegen zichzelf dan tegen haar. Heftig schudde haar hoofd van NEEH! De stof van zijn jas was in haar handen. Niet loslaten. Nu moest hij haar wel meenemen!

"Alsjeblieft papa, neem me mee naar huis," snikte ze. Zijn uitdrukking vertelde haar echter dat hij niet zou toegeven. Ineens de hand van haar moeder op haar schouder. Haar vastpakken! Vliegenvlug draaide ze zich om en sloeg haar armen stevig om de vrouw heen. De omhelzing werd beantwoord, had ze gewonnen? "Ik heb me bedacht. Mam. Alsjeblieft. Neem me mee, laat me hier niet achter. Alsjeblieft mama, alsjeblieft." Onverwachts trok de vrouw zich terug. Ze hilde maar vond troost bij haar oudste zoon. *Maar?* Shelley staarde haar familie aan. *Het kan hen niets schelen!* Ze nam een stap terug. De hand van de dokter op haar schouder. Slechts vluchtig keek ze op. Hij zag haar vertwijfeling, maar dat kon haar niet schelen. Niets kon haar nog schelen. Haar familie wilde niets meer met haar te maken hebben, daarom stopten ze haar in deze inrichting. Straks werd zij ook in dwangbuizen gestopt en in die veilige kamer. Zonder dat ze het besepte begon ze te hijgen. Dr. Bricker voelde haar trillen onder zijn hand.

"Rustig nou maar, Shelley. Je maakt het afscheid voor je ouders op deze manier nog moeilijker ... Het is echt het beste voor jou dat zij nu gaan." Zijn warme, hypnotiserende stem maakte zin, maar niet voldoende. Ze wilde bij hem vandaan lopen, maar een korte druk van zijn hand hield haar tegen. De portieren sloten, nog altijd keken ze haar aan. Hun gezichten stonden ook

bedroefd, ze wilden niet gaan. *Ze houden toch van me.* Weg, de wagen was uit het zicht verdwenen. In een opwelling rende Shelley naar het landhuis. Ze wilde terug naar die 'vrolijke kamer' zodat ze alleen kon zijn. Nog in de hal bij de voordeur keek ze om zich heen. Waar was die brede trap gebleven? Een twintig meter naar voren. Twee grote gesloten deuren versperden de weg. Hier kon ze niet verder. Toen ze zich omdraaide stond de dokter opeens achter haar. "Als je wilt, kunnen we straks even praten," stelde hij vriendelijk voor. Hij observeerde zijn nieuwe patiënte en ontdekte niets. "Mag het morgen? Ik wil vandaag ..." Ze zocht naar de woorden, maar kon de juiste niet vinden. "Vandaag wil je eerst even bijkomen," vulde hij voor haar in. "Ja," zei ze kort en knikte.

Op een parkeerplaats een kleine driehonderd meter bij de inrichting vandaan parkeerde George Feelding onverwachts de wagen. Nog voor zijn gezin kon vragen wat er scheelde, barstte de man in een hartverscheurend snikken uit. Zichtbaar ontdaan door het verdriet van hun vader en echtgenoot, verlostten ze zich razendsnel van de veiligheidsgordels zodat ze hun troostende armen om hem heen konden slaan.

"George," snikte Catheryne. "Je moet geloven dat we nu het juiste doen," fluisterde ze.

"Mam heeft gelijk, vader," moedigde Clay de genomen beslissing aan. "U weet dat ze het alleen niet meer aankan ... U weet wat er tijdens haar verjaardag is gebeurd."

"Dit is haar enige kans, pap," snikte Felicia. "Ze wil zich nu al in zichzelf verstoppen," vertelde ze. Hun blikken ontmoetten elkaar even in de achteruitkijkspiegel, waarop de man zich naar zijn dochter omdraaide.

"Heeft ze dat zo straks bij de vijver verteld?" klonk zijn stem schor van emotie. Ze knikte en veegde met haar arm de tranen van haar wangen. "Ze is bang om te laten zien wat ze werkelijk

voelt ... Ik denk dat dokter Bricker de enige is die haar hiermee kan helpen."

"Zal ik rijden, vader?" stelde Jeff ineens voor. George keek zijn jongste zoon enkele tellen aan.

"Ja, doe maar," zei hij zich realiserend dat hij te emotioneel was om zijn gezin veilig thuis te kunnen krijgen.

"Ik ga bij je vader zitten," zei Catheryne prompt. Onmiddellijk stapten de beide zonen uit de wagen, om vervolgens voorin plaats te nemen. Tussen zijn vrouw en dochter in, die beiden zijn hand vasthielden, deed de vader zijn best om te vertrouwen in de beslissing die hij voor Shelley had genomen.

Via de brede trap ging Shelley naar boven terwijl haar hand over de leuning gleed. Acuut bleef ze staan, draaide zich om en haastte zich weer naar beneden. Niemand was in de buurt, kijken kon dus geen kwaad. Verscholen in haar diepste emoties voelde ze opwindning wanneer ze opzij boog om te kijken. Een trapgat. Als het nodig was, kon ze zich hier verschuilen. *Altijd handig om te weten*, bedacht ze zich terwijl ze weer naar boven liep. De laatste tree lag onder haar. Opnieuw stopte ze. Staarde aarzelend en vertwijfeld voor zich uit. Was haar kamer aan haar rechter- of linkerhand? *Links? Of niet?* Ze stond voor een gang met zes kamers op een rij aan de buitenkant en drie kamers aan de binnenkant. *Links dan maar. Ga ik wel goed? Ik kan me deze bocht niet herinneren. Zal ik verder gaan?* Een diepe zucht. Erg op haar gemak voelde ze zich hier niet. Ineens gekraak. Voetstappen. Stemmen. Anderen kwamen via de brede trap naar boven gelopen. Toen ze zich omdraaide, zag ze nog net een groepje patiënten de gang in lopen. Ze waren zo diep in gesprek, dat ze haar niet eens opmerkten. Shelley volgde de bocht naar links en liep voorbij een tweede trappenhuis dat eveneens naar een verdieping hoger leidde. Twee korte trappen,

zag ze. En een gesloten deur. *Heeft de dokter daar ook kamers? Zal ik kijken? Hm. Andere keer.* Ze stapte terug de gang op voorbij een wachtkamer, zag ze door de deur die op een kier stond. *Dr. Alfonso. Bricker. Psychiater,* las ze op een bordje op de deur naast de wachtkamer. *Zo te zien beslaat zijn kamer de gehele linkerhoek van het huis.* Shelley liep verder, met links van haar de balustrade en rechts kamernummer zeven. Voor haar, naast de balustrade, was kamer vijftien. De deur was anders dan bij de overige kamers niet voor in de wand maar in de zijwand geplaatst. Vanuit de kamer, door de gekierde deur, drong een sterke verflucht haar neus binnen.

Zeker net geverfd. Zal ik kijken? Zij het wat aarzelend, duwde Shelley de deur verder open. *Mijn God!* Haar uitgestoken arm viel slap langs haar lichaam. Alsof iemand haar met onzichtbare banden de kamer in trok, stapte ze naar binnen. Ze was omgeven, gevangen in gifgroen! En de verf op de muren was nog nat! De verfbussen stonden zelfs nog naast de deur. Plotseling sloeg ze voorover. Net op tijd wist ze zich met haar handen op te vangen. Onder haar palmen de zachte vloerbedekking, een gifgroene vloerbedekking! Het hoofd schudde van 'nee.' De lippen iets geweken, als in een stille kreet. *Dit is niet waar! Waarom doen ze mij dit aan? Waarom?* Haar ogen schoten bij de muren langs. Ze bleven diezelfde verschrikkelijke kleur houden. Opeens klonk een zin in haar hoofd, steeds harder en harder, tot ze het uitschreeuwde: "Iedereen is dood! ... Ze hebben iedereen vermoord," kon ze aan het eind alleen nog maar fluisteren. Abrupt schoot ze overeind, greep de nog halfvolle verfbussen beet en ... "Shelley." Een ogenblik was ze bevroren, tot het misselijkmakende pompen van haar hart haar diep in en uit deed ademen. Iemand nam de verfbussen uit haar handen. De persoon zette ze neer en kwam vervolgens voor haar staan. *Dokter Bricker.* Hij bekeek haar ogen en het asgrauwe gelaat,

beiden verontrustten hem. "Vertel het aan me," sprak hij zacht maar gebiedend. Ze keek kort naar hem op. Hij kon de pot op, vertelden haar ogen.

"Smijt je thuis ook de verfpotten tegen de muur?"

"Nee natuurlijk niet," reageerde ze bits. Haar blik ging kort naar de deuropening.

"Waarom hier wel? Bevalt de kleur je niet?" *De kleur!* Schoot het door haar heen. Ze moest uit deze kamer.

"Wacht even," hield dr. Bricker haar tegen wanneer ze richting de deur bewoog. Ze zuchtte. "Ik wil naar mijn kamer."

"Wil je me helemaal niets vertellen? Als ik niet weet wat er aan de hand is, kan ik je ook niet helpen."

"Het is de kleur," barstte ze uit. "Het is die afschuwelijke kleur!" Voordat hij vragen kon waarom, vertelde ze het al. Hoe ze wakker werd in een kamer waarin alles, maar dan ook werkelijk alles de kleur gifgroen had.

"En toen je deze kamer zag, waande jij je even terug?" Ze knikte. "Het lijkt me het beste dat je elke dag enkele minuten in deze kamer bent."

Abrupt keek ze op. "Ik wil niet."

"... de rest van je leven bang zijn voor een kleur." Of wel soms, vroeg zijn blik. "Het zijn de herinneringen die erachter zitten," mompelde ze, maar dr. Bricker verstond haar toch.

"Ja dat is waar. Maar een kleur mag geen herinnering vertegenwoordigen ... Wat zie je nu, Shelley?" vroeg hij opeens. Onbegrijpend keek ze naar hem op. "Gifgroen" antwoordde ze met enige twijfel in haar stem. "En verder?"

"Niets," zei ze kort.

"Niets?" herhaalde hij.

"Dit is nog altijd mijn eerste dag. U heeft gezegd dat ik vandaag niets hoeft te vertellen." Na korte stilte verscheen er een glimlach op zijn gezicht.

"Je hebt gelijk ... Tot morgen, Shelley." Opeens was ze alleen. Opnieuw schoten haar ogen door de kamer, zagen steeds hetzelfde. Ze moest naar buiten. Weg! Shelley greep de deurkruk en ... bleef staan. *Ik wil niet voor een kleur vluchten.* Ze draaide zich om en stapte naar het midden van de kamer. *Wat zie ik? Roberto!* Zo snel ze kon, vluchtte ze naar buiten de lange gang door richting haar eigen kamer. Hijgend van angst en uitputting plofte ze op de fauteuil neer. Daar zat ze dan, opnieuw gevangen. Nee, niet opnieuw gevangen, ze kon naar buiten. Onmiddellijk sprong ze op en vloog de kamer weer uit. Zonder te stoppen, snelde ze de brede trap af de gangen door en via de achterdeur naar buiten, waar ze langs het pad en een stuk over het grasveld naar de vijver vluchtte. Uitgeput liet ze zich vallen. Behalve haar eigen versnelde ademhaling en hartslag, was het opvallend stil in haar hoofd. De geur van gras drong haar neus binnen, en vervolgens het kriebelen ervan in haar nek. Wat had ze net gedaan? Naar binnen gevlucht. Vanuit een groene kamer gevlucht. Uit haar eigen kamer gevlucht. *En nu ben ik weer buiten. Op dezelfde plek waar ik zostraks met Felicia zat.* Naarmate haar ademhaling normaliseerde, ging ze zo zitten dat ze de watervogels kon bekijken. *Net als bij Lake Michigan, dacht ze. Wel hier ben je dan nu, Shelley. In een inrichting, verzorgingstehuis, opvanghuis. Hoe willen ze dat ik dit noem. God, ik wilde dat ik wist of dit werkelijk de plek is waar ze me kunnen helpen. Hoe kan ik ooit weer iemand mijn vertrouwen geven? In elk geval mogen ze niet weten van mijn gave. Als ze denken dat ik 'stemmen' hoor, sluiten ze me op bij dat groepje gestoorden achter dat hek.* Stemmen achter haar. Een groepje mensen ging enkele meters bij haar vandaan op een bankje zitten. Ze hadden brood bij zich voor de zwanen, ganzen en eenden. *Alleen, ben ik hier ten minste niet.*

Een zacht vleugje wind streefde langs haar wang. Ze was in slaap gevallen. De zon stond al behoorlijk laag, zag ze. Zo te zien was zij de enige die nog buiten was, ontdekte ze tot haar schrik. Abrupt stond ze op en holde naar het landhuis. Iemand sloot de achterdeur! "Wacht," gilte ze. De persoon keek op. Toen hij Shelley zag, glimlachte hij, wat kuiltjes in zijn wangen bracht. "Even later en je had buiten moeten slapen," grapte hij. Geschrokken keek ze hem aan, waarop de man snel het hoofd schudde. "Ik maak maar een grapje ... Ik heb je bij het avondmaal gemist, nietwaar?" Ze knikte slechts. "Heb je honger?" Ze schudde het hoofd. "Ik ga naar mijn kamer, daag," volgde het laatste wat aarzelend. De man volgde haar met zijn ogen terwijl ze de smalle trap op rende. Daarop draaide hij zich om en ging verder met zijn werk.

18 april

Met zijn ogen gesloten, liet Lucaso Marani de zon op zijn gezicht schijnen. Comfortabel in zijn dure ligstoel en gekleed in zijn zwarte zwembroek leek de man echt te genieten van deze nieuwe omgeving waar ze zich, zij het dan tijdelijk, schuilhielden. "Wanneer gaan we terug naar huis?" wilde Luigi weten die zojuist kwam aan gelopen en aan het tafeltje onder de parasol op een gewone stoel plaats nam. Hij had het zo langzamerhand wel gehad met al dat zand, zee en open lucht.

"We zijn thuis," klonk de rochelende stem van zijn vader. "Dit eiland is al sinds eeuwen eigendom van onze familie.

"De Italianen zijn anders niet zo blij met onze komst."

"Heb je hen dan niet laten weten dat we hier enkel op vakantie zijn?" De oude man keek zijn zoon nu enkele tellen aan. De zon was echter te scherp aan zijn ogen, zodat hij zijn hand uitstak.

"Wilt u uw zonnebril vader?" wilde zijn tweede zoon weten.

Lucaso keek wat langer naar de jonge man die links van hem zat, op eenzelfde luxe ligstoel. Niets aan hem leek hetzelfde te zijn zoals vóór het ongeluk.

"Je bent zelf nog herstellende, je zou je niet zo druk moeten maken om je oude vader."

"Het gaat al een stuk beter met me ... Mij bevalt deze plek wel."

"Vader," trok Luigi zijn aandacht. "Ze is opgenomen."

Beide mannen keken hem nu aan.

"Ik krijg net een bericht binnen ... Wacht, dan log ik op het beveiligingssysteem in." Even later verschenen er negen cameraposities op het scherm van zijn laptop.

"Ik zie geen Shelley," merkte Mario op nadat hij een tijdje naar de lege gangen had gekeken.

"Het is daar nog vroeg ... We zullen haar zo wel zien."

Ik wil in mijn bed blijven liggen en niet hoeven opstaan. Is het ontbijt al geweest? Zal mama ... De gedachten stopten. De geur was anders die ze rook. Een oog open. Een muurschildering van een stralende blauwe hemel met zon en wolken glimlachte haar toe. Links boven haar hoofd donkerblauwe gordijnen met gouden sterren. *Ik ben in de inrichting. Hoe heb ik dit kunnen doen? Waarom heb ik hiermee ingestemd? Had ik soms last van een verstandsverbijstering?* De jonge vrouw stond op en opende de met wolken beschilderde badkamerdeur. Gelukkig had ze hier een eigen toilet met bad en douche. *Bijna net zoals daar. Al is hier meer kleur.* Ze waste zich en kleepte zich aan. Even voelen, ging de deur open? Een blik de gang over, leeg. Ze stapte de gang op en liep voorbij de trap naar de tweede bocht. *Zal ik hier vrij mogen rondlopen? Ik moet weten hoe dit huis er verder uit ziet. Zijn hier ook verborgen deuren en verborgen ruimtes? Eerst eens kijken wat er op de tweede verdieping gaande is.* De twee trappen leidden naar de gesloten deur. Een kastje waarin een gecodeerd pasje gestoken moest worden, hing rechts aan de muur. Ze haalde wat dieper adem. *Een afgesloten ruimte.* Toch voelde ze voor de zekerheid nog even aan de kruk. *Dicht. Hm.* Shelley draaide zich weer om en liep naar beneden naar haar eigen verdieping.

Op een ander continent werd haar speurtocht met belangstelling gevolgd.

"Ze is nog even nieuwsgierig als toen," merkte Luigi op.

"Laat haar ... Ze zal niets ontdekken waarvan wij niet willen dat ze het ontdekt," sprak Lucaso Marani berustend.

"Ze is mooi," klonk Mario's stem met een zucht.

"Val je soms weer voor haar?" wilde Luigi van hem weten en keek daarbij niet al te vrolijk.

"Hoezo weer?"

"Jouw lust naar haar had bijna alles verpest."

"Mijn lust?"

"Je weet waarvoor ze diende. Als ze zwanger was geraakt, was haar gave bedorven."

"Heb ik haar ..." Hij kon het woord niet over zijn lippen krijgen.

"Nee," bemoeide Lucaso zich in het gesprek tussen zijn beide zonen. "Niettemin als we haar weer grijpen, houd jij je afstand."

"Waarom?"

Een ogenblik bleef de oudere man stil. Hij was het niet gewend dat zijn zonen om uitleg vroegen. Zijn woord was wet en daarmee basta. "Roberto verlustigt zich evenzeer naar haar ... Mijn verbod aan hem moet dus ook voor jou gelden ... Wil ik gebruik kunnen maken van haar gave," besloot de man zijn zoon toch een vrij uitgebreide uitleg te geven.

"Op den duur zullen we hem toch niet kunnen tegenhouden," liet Luigi weten. "Binnenkort is ze toch dood ... Net als de anderen."

"Toch zonde ... Haar gave is sterk. Niet waar vader?" merkte Mario op. De man knikte. "Ja ... En 'hij' weet dat ook."

Ze liep verder de gang door langs de dokter zijn kamer. Om drie uur had ze een afspraak, herinnerde ze zich spontaan. *Daar is kamer vijftien. Nee, vandaag hoef ik daar niet in te kijken. De kamerdeur naast de balustrade is niet genummerd. Er staat wel iets op het bordje. Controlekamer. Wat wordt hier gecontroleerd dan? Hm, deze deur zit ook op slot. Verder dan maar. Kamernummer acht. Negen rechts, zestien links. En weer een bocht met zo te zien de laatste kamers: nummers elf en twaalf. Oh, kijk ...een derde trap die alleen naar beneden leidt. Hierboven zijn dus zestien logeerkamers, concludeerde ze, waarvan vijftien bezet. Twee gesprekskamers, een aparte wachtkamer en dokter Bricker z'n kantoor en de controlekamer ... Dit landhuis lijkt wel een hotel. Jammer dat ik niet boven kan kijken. Of zou daar het personeel hun kamers hebben?* Ze volgde

het pad terug naar de balustrade naast de controlekamer vanwaar ze over de brede trap kon kijken. Dr. Brickers spreekkamer was de grootste kamer op de afdeling, bedacht ze zich ineens. *De man heeft wel erg veel ruimte nodig. Ben benieuwd hoe het er van binnen uitziet.* Shelley liep weer richting de laatste trap die ze had gevonden en trippelde naar beneden. Op de onderste trede bleef ze een moment staan. Links was de achterkant van de bezoekerstoiletten. Rechts van haar was de slaapkamer van iemand van het personeel. *Wie zal hier slapen? Waarom naast de knutselruimte?* Ze nam de bocht naar links en zag dat ze voorbij de voordeur liep. Rechts van haar, op een kleine dertig meter afstand, waren de twee gesloten deuren. Een korte blik terug naar de voordeur. Nee, ze ging nog niet naar buiten. Weer enkele meters naar voren. Aan haar rechterhand was de grote televisieruimte. Men kon zo te zien langs twee kanten naar binnen, concludeerde ze nadat ze de ruimte voorbij was gelopen. Zowel aan de kant van de brede trap als de gang die naar de twee gesloten deuren leidde, was een deur. Aan haar linkerhand een viertal kamers. Wachtkamer, stond er op het eerste bordje. Gesprekskamer op de tweede, derde en vierde. Voor haar de grote eetzaal. Ze hoorde stemmen, rook verse koffie en een andere hartige lucht. De keuken lag rechts van de eetzaal. *Nee, ik heb niet zo veel zin in eten. Volgens mij zitten er ook nog te veel mensen. Ik heb al helemaal geen zin in contact.* Links van de brede trap een tweede set toiletten voor intern gebruik. De jonge vrouw liep verder en vond het trappenhuis aan haar linkerhand. Verder de gang door. Voor haar neus de achterdeur en een bocht naar rechts. Drie gesprekskamers op een rij, allen met de deur wijd open. En achterin weer twee naar elkaar toe slaande deuren, zwaar vergrendeld. *Wat zit er achter deze deuren? Waarom zijn deze deuren zo zwaar vergrendeld?* Even voelde ze aan het zware slot. *Wie woont hier achter?*

"Dat is de gesloten afdeling voor de geestelijk getarte patiënten," klonk opeens de stem van een vrouw achter Shelley. Ze draaide zich naar de Afro-Amerikaanse om.

"Wonen ze hier in hetzelfde huis? Deze deur is het enige wat ze tegenhoudt?" De vrouw keek de patiënte een moment lang aan.

"Maak jij je daar zorgen over?" Er klonk bezorgdheid in haar stem. De jonge vrouw knikte.

"Zitten er ook mensen die ... Hebben deze mensen ook iemand pijn gedaan?" vroeg ze wat aarzelend.

"Ja ... Maar ze doen vooral zichzelf pijn. Het is beter dat je niet voorbij deze deur en die bij de sporthal gaat ... Kom. Heb je al iets gegeten?" Ze schudde haar hoofd. *Hier is ook een sporthal? Die heb ik dan gemist.*

"De kantine is nog steeds open ... Waar heb je zin in?" Shelley volgde de vrouw, die ze Charlisa mocht noemen, naar de keuken. De komende uren hield de vriendelijke vrouw haar gezelschap, terwijl Shelley van de opgewarmde rijstschotel at. Zonder een wedervraag te stellen, vertelde de vrouw over haar dochters en haar jarenlange dienst in deze inrichting. Het was een behoorlijke verademing voor Shelley om eens niet over zichzelf te moeten vertellen.

*Drie uur alweer, zag ze. Tijd voor haar afspraak met dr. Bricker. Shelley verliet, met haar hartslag in haar maag, haar eigen kamer. Bij elke stap die ze zette, wilde ze zich het liefste weer omdraaien, maar deed dat niet. Voor zijn deur bleef ze even staan, balde haar handen tot vuisten. *Wat gaat hij vragen? En wat moet ik hem allemaal vertellen? En als ik niks zeg, wat gebeurt er dan?* Ze hief een vuist om te kloppen, aarzelde en liet haar arm toch weer zakken. Het werd ondertussen de hoogste tijd realiseerde ze zich. Wat voor consequenties had te laat komen hier? Twee keer sloeg haar vuist ferm tegen de deur.*

"Binnen," klonk het gedempt. Het was zover. Nog voor ze naar binnen ging, haalde ze snel diep adem. *Was het maar al voorbij.* Zodra hij haar zag, stond de dokter van achter zijn bureau op. "Ik ben blij dat je gekomen bent," en hij schudde kort haar hand. *Hij wil me om mijn gemak stellen, maar dat lukt hem niet ... Helemaal niet.*

"Ga daar maar zitten." Voor hem lag een notitieblok, zag ze. Noteerde hij soms alles wat ze zei? "Ik maak altijd aantekeningen," vertelde dr. Bricker toen hij haar naar het blad zag staren. "Van alles wat ik zeg?" Ondertussen nam ze plaats tegenover zijn bureau. Een korte stilte.

"Nee, dat gaat niet ... Ik moet me immers met jou bezighouden, niet met noteren ... Maar maak je niet ongerust; ik neem alles op zodat ik later onze gesprekken nog eens kan nagaan." *Hij neemt alles op. Dus alles wat ik zeg, komt op zo'n schijfje te staan. En dat schijfje kan gestolen worden, of kwijtraken. Iemand anders kan het schijfje af luisteren. En aan anderen laten horen. Of op het internet zetten. Nee, dit wil ik niet! Hij mag het niet opnemen! Iedereen zal het dan weten! Iedereen!* Abrupt schoof haar stoel naar achteren. Ze besepte niet dat ze was gaan staan; tot de dokter zei:

"Is er iets?"

"Ik ..." ze slikte.

"Ga toch zitten," gebod hij, zij het vriendelijk. "Wil je iets drinken? Een kopje thee? Of iets fris?" Ze schudde het hoofd. "Ik wil ... Ik wil weer gaan," wist ze te hakkelen. *Hij denkt dat ik gestoord ben! Ik zie het aan zijn gezicht. Ik moet me beheersen ... Ik ...* "Ik wil niet dat onze gesprekken worden opgenomen -"

"En toch moet het," onderbrak hij haar.

"Wel," sprak ze ferm, "dan zal er niets zijn óm op te nemen." Shelley Feelding draaide zich op haar hakken om en beende de spreekkamer uit. Een paar maal hoorde ze hem nog haar naam roepen, en negeerde het. 'Schrikt hevig als ik haar vertel dat onze gesprekken opgenomen worden, schreef hij als enige regel

op zijn blad. Vervolgens legde dr. Bricker de pen neer en staarde uit het raam.

Eindelijk in haar kamer. Gelijk draaide ze zich om, om de deur te vergrendelen. Geen slot. "Zodat ik me niet bedreigd voel," siste ze door haar opeengeklemd kaken. *Die stomme dokter kan zomaar mijn kamer in lopen, wanneer hij maar wil.* Kort hief ze haar blik op naar de klok. Buiten onweerde het, hoorde ze. *Twaalf over drie. Ik ben ook hartstikke gek dat ik me heb laten overhalen hier heen te gaan. Hartstikke gek. Nu zit ik weer door mijn eigen stomme schuld gevangen. Ze denken thuis allemaal dat ik gek ben. Hm, misschien ben ik dat ook wel.*

"Niet te dicht bij het raam gaan staan," hoorde ze haar moeders stem opeens in haar hoofd. 'Een bliksem kan iemand doden. Abrupt verliet haar kamer. Op de gang hoorde ze meerdere personen de trap opkomen, en ze bleef stilstaan. Hun steeds luider roepende stemmen galmden in haar oren.

"... Oh vreselijk, die donder," klonk een opgewekte vrouwenstem. "... Ja, ik werd ook door de regen verrast. Ik ben helemaal doorweekt ... Goed, ik zie je straks beneden wel ..." De twee vrouwen liepen langs haar heen. Anderen, die de twee volgden, keken Shelley aan en glimlachten. Plichtmatig trok ze haar lippen op tot wat iets van een glimlach weg had. Eindelijk weer alleen op de trap holde ze verder naar beneden. Hier en daar klonk nog wat geroezemoes, deuren sloten. En opeens was het doodstil. Verder de gang door. De achterdeur mocht nog niet gesloten zijn. Ze duwde de deurkruk omlaag waarop de deur zich tot haar opluchting opende. En een felle wind deze bijna uit haar handen rukte! Vlug glipte ze naar buiten en duwde hem met moeite weer dicht.

Buiten; druppels waaiden in haar gezicht. Ze likte ze van haar lippen. Ze wachtte nog even en sprong toen in een keer in de regen en rende bij het sanatorium vandaan. De regen was koel op haar warme lichaam. Bijna voelde ze zich vrij. Vrij! De

aarde leek doormidden te breken! Als aan de grond genageld bleef Shelley staan. De enorme klap trilde in haar oor trommels na. Met bevende vingers veegde ze de natte slierten uit haar gezicht. Ze realiseerde zich dat ze een fout had gemaakt door zonder jas naar buiten te gaan. Haar poloshirt raakte compleet doorweekt. *Terug ga ik in elk geval niet.* Wat minder opgejaagd liep ze verder over een grindpad dat wandelaars over het hele grondstuk bracht. Vlak aan de rand van de vijver zaten enkele zwanen, hun lange nek en kop onder de vleugels verborgen. Een paar eenden dobberden wat rond en keken op zodra ze haar hoorden komen aanlopen. Erg veel trokken ze zich niet van haar aan. Even bleef ze staan, maar voelde toen een onweerstaanbare drang verder te gaan. Alsof er iets heel ergs ging gebeuren als ze het niet deed. Ze keek vluchtig rond; er was niets te zien. Echter toen ze weer voor zich keek, stond daar een vrouw. *Ken ik haar? Wacht. Is zij niet dezelfde vrouw die ik gisteren zag?* Shelley haastte zich een stuk dichterbij. *Haar kleding is zo ouderwets. Zo jaren twintig van de vorige eeuw.* Opeens drong het met een schok tot haar door wie de vrouw was. Lucaso Marani's moeder! De jonge vrouw hield spontaan haar adem in. Als vanzelf begon ze de verschijning te volgen die ook leek te verwachten dat ze dit deed. Ruim een half uur verstreek en de omgeving werd steeds onbekender en leek zelfs minder vriendelijk dan in de buurt van het sanatorium. Meer bomen, grimmig in het korte en hevige licht van de bliksem, namen de open vlakke in beslag. Het landhuis zakte inmiddels achter de heuveltjes weg en dook slechts af en toe weer op. Haar blik bleef op het pad en de verschijning gericht, haar pas steviger. Omdraaien zou ze niet. Ook al doorweekte de regen haar broek en poloshirt. Bij elke stap werd het onweer heviger. Het dreigende gerommel boven haar hoofd klonk soms zo hard in haar oren, dat ze het knarsende grind onder haar voeten niet eens meer hoorde.

“Waarom ben je hier?” riep ze de vrouw ineens toe. Echter ze schudde het hoofd. “Waarom spreek je niet? Daar sprak je ook met me.” Tot Shelley’s verwondering wees ze echter naar een bepaald punt in het landschap. De jonge vrouw volgde haar vinger. Tot haar blik op een bepaald punt gevestigd bleef. Haar pas versnelde. Dat was toch geen ... Ze ging sneller, rende en stopte ineens. Het pad draaide zich in een scherpe bocht naar links, abrupt bijna, alsof het pad er eerder was dan het hek waarvoor ze nu stond. Een hek dat het hele gebied omheinde en haar gevangen hield. Vingers verstrengelen zich met de ijsskoude stangen. *Een hek, een hek ...* Ze zakte door haar knieën en duwde haar rug tegen de spijlen. Hier bleef ze.

Rusteloze uren verstreken. Waar zat ze toch? Bij haar kamer was hij al geweest, maar misschien dat ze er nu wel was. Zachtjes klopt dr. Bricker aan, hoorde niets. “Shelley?” Zijn kloppen werd nu wat fermer. “Shelley, als je er bent, ik doe de deur nu open.” Toch wachtte hij nog even. “Zo boos kun je toch niet op mij zijn? Goed, dan kom ik nu naar binnen. We moeten toch echt even praten.” Echter de kamer was nog steeds leeg. “Verr ...” Hij zuchtte. “Waar zit ze ... De groene kamer,” schoot de mogelijkheid bij hem binnen. Leeg. In de recreatieruimte beneden was ze ook niet. Zijn patiënten begroetten hem vriendelijk, maar geen Shelley. Waar kon ze toch zijn? Haastig keek hij om zich heen. Zijn lippen veranderen steeds meer in een smalle, strakke streep. Toen hij iemand de trap op hoorde komen, draaide hij zich vlug om. Het was een van zijn verplegers. “Tony, wacht,” riep hij de man na, die zich nieuwsgierig omdraaide.

“Wat is er dok?” vroeg hij vrolijk, maar zijn grijns verdween meteen door de uitdrukking op dr. Bricker zijn gezicht. “Is er iets gebeurd?” was de volgende vraag die hij stelde.

"Misschien ... Ik kan Shelley Feelding, mijn nieuwste patiënte, nergens vinden. Heb jij haar misschien gezien?"

"Ja, maar dat was vanmorgen ... Echt kennis heb ik nog niet met haar gemaakt ... Ze is nogal op zichzelf."

"En verder heb je haar niet meer gezien?"

"Nee."

"Bedankt," en hij rende naar de voordeur. De enige plek waar hij nog niet had gekeken, was buiten. Gehuld in regenkleding bleef hij enkele tellen onder het afdakje staan. Onder zijn arm hield hij een regencape geklemd, voor het geval dat ze onbeschermd naar buiten was gevluht. Door de stromende regen probeerde hij de omgeving af te turen, maar het zicht werd hem te veel belemmerd. Ze was natuurlijk zo ver mogelijk van het landhuis, en van hem vandaan gerend; daar twijfelde hij geen moment aan. De vraag was áls hij haar vond, hóe hij haar vertrouwen won. Echter dat was een zorg voor later.

Het grind knarste en kraakte onder zijn schoenen toen hij er met grote passen overheen liep. Als ze het pad ook gevolgd had, vereenvoudigd dat de zaak, anders moest hij een aantal verplegers inschakelen om te helpen. Zover was het nog niet. De regen plengde op de vijver neer, wat grote kringen op het water veroorzaakte. Nee, ze had beslist geen rare dingen gedaan.

"Shelley!" Geen reactie. Hij zuchtte. Straks werd ze nog ziek en dan mocht hij de ouders uitleggen wat er gebeurd was. "Shelley! Dit heeft toch geen zin, straks krijg je nog een longontsteking ... We moeten praten," probeerde hij haar te overtuigen. Hij luisterde enkele tellen maar alleen het kletteren van de regen op het water was te horen. Gehaast liep hij weer verder, onderwijl nog een aantal keren haar naam roepend. Het zou hem echter niet verbazen als ze zijn geroep gewoon negeerde. "Verdorie!" Ze moest onderhand doorweekt zijn als ze geen regenkleding had aangetrokken. God dank kon ze niet echt weglopen, bedacht hij zich.

"Op een dag moet je leren dat je niet vluchten kan, Shelley. Vooral niet van jezelf ... Jemig hoe ver wilde je van mij weggkomen?" Het landhuis verdween achter de laatste heuvel, zag hij toen hij zich kort omdraaide. Niet veel later bereikte hij het semi-bos en nog altijd was er van Shelley geen spoor. Die verrekte regen bemoeilijkte hem ook elk zicht. Hij veegde een paar maal over zijn gezicht en wreef in zijn ogen. Als het nu toch eens ophield met regenen dan ...

Opeens zag hij iets. In de verte. Een schim, laag bij de grond. Onmiddellijk rende hij er op af. Ineengekropen tegen het hek trof dr. Bricker haar aan. Ze was compleet doorweekt. Zonder iets te zeggen, wikkelde hij de regencape om haar heen. Kort keek ze naar hem op.

'Ik vertrouw je niet', vertelde haar blik hem.

"Zal ik je terugbrengen?"

"Nee!"

Hij hurkte voor haar neer, keek haar aan. Haar gezicht was als een masker, maar deze keer verraden haar ogen haar emoties. En hij las ... teleurstelling?

"Ik wilde je niet verraden, Shelley ... Die gedachte is niet eens bij me opgekomen ... Kom toch mee terug." Ze schudde van nee.

Een diepe zucht gleed over zijn lippen; het ergerde haar.

"Waarom dan niet?" wilde hij van haar weten.

Alsof hij dat niet doorheeft. "En dit hek dan?" viel ze uit.

"Dit hek? Wat is er met dit hek?"

"Ik word hier gevangengehouden! Ik kan niet naar buiten! Ik kan niet naar huis ... Alleen via de poort kom je hier vandaan, en die is bewáákt! Het is een gevangenis, ik zit opnieuw in een gevangenis!"

"Dat hek is er om het landschap tegen dagjesmensen te beschermen. Om jullie tegen nieuwsgierigen te beschermen."

Dat zal wel, zei haar blik. Het kostte hem meer overredingskracht haar te overtuigen dan zijn andere patiënten, bemerkte hij. Ze